

Míč pro ženy

Trenérka ženského fotbalu se dokázala prosadit v mužském světě

□ BÁRA PROCHÁZKOVÁ

„Ženy patří na hřiště stejně jako muži.“ (Jitka Klimková)

Když poprvé vyběhla ve vesnici s chlapci na fotbalový plácek, křičeli na ni, ať se drží smetáku a plotny. Jitka Klimková se však nevzdala a během těch dvaceti let, které od toho okamžiku uplynuly, ukázala, že ženy na hřiště patří stejně jako muži. Bývalá reprezentantka a dlouholetá trenérka prvoligového ženského týmu Slovácka teď navíc jako vůbec první Češka získala nejvyšší trenérskou licenci fotbalové asociace UEFA, se kterou může trénovat mužskou ligu nebo vést naši mužskou reprezentaci. Ani jedno, ani druhé ji však neláká. Má jiné cíle.

O kravatákově a fotbalistce

Den se začíná jednoduchým cvičením na posílení důvěry. Skupina se rozdělí do dvojic, jeden si zaváže oči a ten druhý ho vodí po okolí. Cílem je naučit se věřit partákovi. Dopoledne uvádí Jitka Klimková (35) tuto hru před skupinou manažerů, večer se zakrytýma očima chodí fotbalistky. „Nejtěžší je udržet tým pohromadě, ať už je jakýkoli,“ říká žena, která se živí jako školitelka jedné vzdělávací agentury a zároveň trénuje ženský fotbalový tým.

Svou hráčskou kariéru před lety ukončila, protože ji táhlo právě trénování. Dnes drží v ruce profesionální trenérskou licenci, ale oce-

nění by spíše měla získat za vytrvalost. Během uplynulých tří let stihla vedle svého zaměstnání v poradenské firmě i vystudovat sportovní management na Univerzitě Palackého v Olomouci, pracovat ve svazové komisi pro ženský fotbal, trénovat nejen Slovácko, ale i národní tým a získat zmíněnou mezinárodní licenci. Během studia se cíleně dostávala do stresových situací, protože s těmi se trenér na hřišti setkává nejčastěji. „Párkrát jsem si sáhla na dno,“ říká Jitka Klimková. O konkrétních metodách však nechce mluvit. „Nesmím nic prozrazovat dalším žadatelům o licenci,“ říká rázně Klimková, „ale tohle říct můžu: když už jsem nemohla ten tlak vydržet, vypnula jsem mobil a jela na běžky.“

Pryč s bramborovým pytle

Dopředu ji celou dobu táhne myšlenka, že by si ženský fotbal u nás konečně mohl zlepšit své postavení, i když žen mezi půl milionem registrovaných fotbalistů jsou v Česku pouhá tři procenta. „Ženský fotbal nemá nic společného s feminismem, je to běžný sport jako každý jiný, jen je nutné dodat mu ženskost a více jej profesionalizovat,“ říká trenérka z Moravan u Kyjova. Vlasy ostříhané nakrátko, nenalíčený obličej nebo mužské dresy ve tvaru „bramborového pytle“, to vše by podle jejích představ mělo být

brzy minulostí: „Ve Švédsku fotbalistky sponzoruje kosmetická firma a mají vypasované oblečení. Hned je to jiná podíváná.“

Zatímco v některých zemích jsou dámské dresy samozřejmostí, v Česku o tom sponzoři nechtějí většinou ani slyšet. I pro kluby je ženský fotbal jen okrajovým tématem, do mužského sportu teče až dvacetkrát více peněz a muži mají na rozdíl od žen zázemí celých trenérských týmů. I přesto se Jitka Klimková nevzdává a vyjednávala dál s klubem i s fotbalovým svazem o zlepšení podmínek. Za měsíc jede s naší reprezentací bojovat do Ruska o účast na příštím mistrovství Evropy. Pokud by se kvalifikace povedla, byla by to pro české ženské družstvo vůbec první účast na mezinárodním šampionátu.

Úspěšná trenérka sbírá několikrát do roka inspiraci na kurzech světové fotbalové organizace FIFA a sleduje zápasy nejlepších národních klubů. Doma pak s tužkou v ruce analyzuje taktiku trenéra nebo rozestavení hráčů. „Pokud si chci odpočinout, jdu do hospody. Ale tam zásadně nediskutuji, je to čistě relax,“ říká Klimková, jejíž otec chtěl mít doma původně spíše motorkářku než fotbalistku. Ačkoli by teď mohla trénovat muže, chce zůstat u ženského fotbalu: „Muži si fotbalem vydělávají peníze, je to tvrdý byznys, ale ženy fotbal stále hrají pro radost.“

INZERCE

1 INTENZIVNÍ AROMA
1 VÝJIMEČNÝ ZÁŽITEK

1 OKAMŽIK 1 NESCAFÉ

Autor: Jan Stern

Nový prostor 344
19. 1. 2010

CO JE ŠPATNÉHO NA ZADKU VÍTI JANOŠKA

Lidé bez rozdílu pohlaví, řeknu vám, já mám rád tyhleto nový vědy a nový trendy. Zrovna tuhle nedávno jsem se díval na ČT 24 a tam vám nějaká „queer specialista“ z „Katedry genderových studií“ na „Fakultě humanitních věd“ (přisahám, tohle všechno opravdu existuje!) rozprávěla o útlaku. To si nášinec vždycky rád poslechne, že jo. Vždyť všichni v sobě máme kus toho Žižky, Koziny nebo Jánosíka a na tenhleto útlak jsme pěkně hákliví. Už už jsem tahal z kredence palcát, leč slečna s růžovými vlasy mě trochu zaskočila. Ona vám hovořila o „útlaku heterosexuálním“.

Prý že totalitní heterosexuální většina manipuluje nebohými dětmi, když jim vnucuje heterosexuální orientaci a jako příklad těchto „performativních praktik“ uvedla například otázku „tak, kdy se budeš vdávat?“, které malým dětem heterodospěláci z legrace kladou. Jenže ta legrace vůbec není legrací, pravila ta slečna, to je právě ten útlak a vo tom to je.

Přiznám se, chvíli jsem byl zmatený. Koukal jsem se na palcát a marně jsem přemýšlel, kterak ho využít v novém osvobozovacím tažení, do něhož jsem se chtěl za každou cenu zapojit. Hlavou mi přelétla myšlenka, jestli bych palcát nemohl proměnit v dílko, leč hřeby umně na palcát přidělané dědou, z materiálu nakradeného v Tatře Smíchov, by věci dodaly poněkud sado-masochistický nádech, a to mně pro začátek přišlo přeci jenom jako moc „queer revoluční“.

Skoro se mi zdálo, že se tentokrát snad ani nebudu moci zapojit do boje, ba měl jsem takové záblesky pocitů, že jsem až reakcionář, neboť mi chvílema připadlo, že snad ta růžová pani docent plácala nesmysly, ale pak to přišlo. Byly totiž zrovna Vánoce a Nový rok a v televizi vám běžely všechny ty pohádky, co už několik generací do našich dětí cpe-me. Najednou mi to docvaklo: růžová slečna měla recht! Samá heterosexuality odshora až dolů! Všichni princové chtěli princezny, králové měli vedle sebe většinou královny a ani jeden (!) princ v průběhu děje nezměnil pohlaví. Tfu. To se pak nemůžeme divit, že si naše děti, takto manipulovány, nemohou svobodně zvolit orientaci a zkonstruovat svůj gender!

A přítom by stačilo tak málo. Treba takový princ Miroslav z Pyšné princezny. Takoví fajnoví hošani vsude kolem, třeba ten sympáček, co ho hraje Effa, že jo, a von se musí fixovat zrovna na tu nafoukanou bestii. Upřímně, vždyť ta zápletka je očividně nedůvěryhodná, kdo by o takovou mrchu v realitě stál. To je normální útlak. To do nás chtěli nahustit, že prostě hetero být musíme, i kdyby sme si měli vzít hydru, co po nás bude chtít, abysme jí zavazovali střevíček! Kolik z nás na to doplatilo!

O Popelce vůbec nemluvim. Tam je výběr ženských ještě horší, jediná k světu je tu Šafránková, a ta je po většinu času taková nějaká ušmudlaná. A von ten Trávníček vám ani na

chvilku nezaváhá, von si s tím genderem vůbec nepohraje, von si ho nevymazlí, von prostě musí být hetero, i kdyby měl strpět každý ráno v ložnici hejno holubů, co si zvykli u tý jeho zobat hrách (prej „přebírat!“). To by nemohl, zcela nezávazně, sáhnout třeba Jandákoví do kalhot? Nebo mu třeba jen pohladit půlku?! Jen tak špásavně, aby bylo aspoň naznačeno, že jsou tu i jiné možnosti!

Jestě tak nejspesitelnější se mi jevila ta Princezna se zlatou hvězdou na čele. Jednak teda ta princezna v tom myším kožíšku vypadá jako kluk, a ještě navíc jako skejťák, což je tak nějak příjemně travestí. Pak teda Pepík Zíma vypadá jako gay, což je dlouho taky nadějný, a ty jeho punčocháče, řeknu vám, mě nenechaly chladným. Král tam nemá ani královnu, takže existuje určitá šance, že dceru adoptoval spolu s registrovaným partnerem. Ten Kazišuk, nebo jak se jmenuje, by šel dokonce interpretovat jako symbol heteráckého útlaku, před nímž svobodný gender prchá do pluralitních prostorů, v tomto případě reprezentovaných kuchyní. Ale ten konec! To je zas heterosexuální masakr. To zas byly duše našich dětí znásilněny.

Jo jo, čeká nás ještě dlouhý boj. Podmínkou jeho úspěchu je, že se média přestanou zabývat hloupostmi, jako je nezaměstnanost, hlad ve třetím světě, domácí násilí, dětská pornografie a podobné zástupné problémy, a konečně pochopí, kde nás opravdu bota tlačí. Solidní zárodky tu již jsou, řekť bych. ■■■

